

Gion teknősbékája – mellékszereplő – egy reggelen szétrepesztette az akvárium falait. Szétfolyt az egyre kevésbé elviselhető szagú nyálkás folyadék, s elszivárgott a parketta összeszáradt közein. Néhány tátogó aranyhal, s az üvegcserepek falára tapadt csigák jelezték az aranykor nyomait. Piszotoly is volt a történetben, s naponta érkező megcsonkított, átluggatott szemű fényképarcok fel-

Krulik Zoltán 59

ÁLOM MISKÁVAL

adó nélküli ajánlott levélben. Ez a délszláv durva világ, mint valami lassú méregként adagolt balkáni kapadohány füstje lebegett fölöttem, mikor Eliz egy kistányéron valami fura ételt tett a hasamra. Pomelo, amit a szerelmedtől kaptál karácsonyra, mondta. Még ez is? A nagy sárga se dinnye, se tök már egy hónapja áll a kamra kövezetén, féltem, hogy elkezd rohadni, mondtam is Eliznek, de elmagyarázta, hogy a kisujjni vastag héja után húzzam le az áttetsző bőrt is róla, ami alatt az almamagnyi kukacokból álló gerezdekhez férek, és széthántolva már csúsztatta is számba a falatokat. Telefonomért nyúltam, felhívom Roskát, hogy megköszönjem a kesernyés ajándékot, aminek elfogyasztása eddig váratott magára. Közben szöveget ütött a fejembe a szokatlan kényeztetés, nagyritkán, ha lázas vagyok, gyógyítgat csak mézes citromos teával. Talán az a történet, amit nyomban ébredéskor mondtam el sürgetőn neki a félhomályban, fordította ilyen kedveskedésre irányomban? Hideg verejtékkal a homlokomon ébredtem, lázálomszerű képekkel, s nyomban, mert hallottam, hogy szöszmötöl az ágyban, s kisvillanyát nem égeti még, nekifogtam az elmondásához. Szép új hasított bőr cipőmben mászkálok egy füves, fás, folyó közeli réten, többedmagammal, talán majális van, mikor egy gödörben lapuló fehér anyagba lépek, feltételezvé, por az állaga. Kellemetlenül érint, hogy mész. Kínomban próbálom levakarni a szép cipőről a rátapadt krémszerű anyagot, mások is segítenek. Mégiscsak jobb, mint ha kutyaszar lenne, vígasztal egyikük. Aztán egy platón látom leégett tűzrakás közepén a megégett cipőt, kikapom a parázsból, a felsőbőr talán megmenthető, reménykedek, de abban a pillanatban fellobban, s omlik porrá. Egy földes utca kerítésszegélyére telepszünk. A betonlapokból álló járdán Dr. Esch közeleg, elhalad előttünk, látjuk hátulról elhaladtában, ahogy csonkolt karjai lógnak az oldalán. A döbbenetben összenézünk, szó nélkül tudomásul véve a tragédiát, hogy fog ez az ember játszani? Mikor hamis mosolyával megfordul, odaáll elénk, és bal karját felemelve mutatja, hogy erre van ráoperálva a jobb kézfej is, mutatja, hogy járnak az ujjai, s a másik kézfej is ott van alatta. De így, hogyan lehet szaxofonozni, tanakodunk szótlánul, a gondolat, telepatikusan áramlik közöttünk, Miska se szól, csak felemelve bal

karját mutatja, hogy járnak rajta az ujjak, és ő is telepátiával közli, ha meg-
erősödnek kézfejei, visszaoperálják a csont végére. Ekkor ébredtem fel csu-
romvizesen, és mesélem Eliznek, hogy minden részlet minél pontosabban
megmaradjon.

60

